

De beste van de klas

Ik was de beste van de klas.

De andere meisjes deden stiekem nogablokjes of 'pannetjes' in mijn zak. Dat laatste waren piepkleine potjes of pannetjes van aardewerk. Maar ik wist dat ze me niet mochten en alles uit eigenbelang deden opdat ik maar voorzei en zij het huiswerk over mochten schrijven.

Het behoeft geen enkele verbazing dat ik ook niet van mezelf hield.

Ik had goed in gymnastiek en sport willen zijn, dik en blozend als Marcella Pélissier. /Mijn ziel boog zich wanhopig naar voren naar iedereen die, dik en blozend, goed in gymnastiek en sport was.

Mijn ziel, zwart van trots en misprijzen, was in werkelijkheid uitermate terneergeslagen. Ik maakte rijmende gedichten die op schoolfeesten werden voorgedragen door klagerige kinderen die voor schut stonden. De directrice stelde me aan het publiek voor met de woorden:

'Dames en heren, ik moet vooropstellen dat de gedichten die u gaat horen zijn geschreven door dit meisje hier, en ik aarzel niet om vol vreugde toe te geven dat we met een talent van doen hebben.'

Ik boog, lijkbleek, en wierp bliksemende blikken van trots op mijn eenvoudige kameraadjes. Ik zag de vuile knieën van mijn schoolvriendinnen, de bevallige rode kuiten van Marcella Pélissier, en mijzelf ver van iedereen

vandaan, in een donkere schaduw vol flitsen, een fenomeen van de schepping.

Mijn moeder vertelde, overlopend van gerechtvaardigde overmoed, dat ik op tweeënhalfjarige leeftijd om de tafel heen liep en mijn eerste gedicht in vrije verzen had geschreven. En ik koesterde een onverbiddelijke wrok tegen haar, die een dergelijk wonder had gewrocht.

Als ze dachten me te vleien met dat ontzag en die manoeuvres, alsof ik de adjunct-directeur was, dan zaten ze ernaast. En als ze vroegen:

'Wat ga je later doen als je groot bent?' in de hoop als antwoord te krijgen:

'Gedichten schrijven', dan begingen ze een nog grovere fout. Op zo'n vraag antwoordde ik bokkig:

'Wat kan jou dat nou schelen?'

Nog twee dingen onderscheidden me van de andere meisjes; ze verleenden me een aureool en bezorgden me algemeen respect.

Het eerste was dat ik, toen ik klein was, fijt aan mijn vinger had gehad. Daarom was de nagel van mijn linkerduim niet glad en ovaal als de andere, maar nagenoeg vierkant, keihard en helemaal gestreept met wit. Alle schoolkinderen bewonderden die afwijking, velen vroegen onderdanig of ze met hun vinger even mochten voelen.

Behalve die afwijking was er nog iets en wel dat ik, toen ik koorts kreeg, een nachtmerrie had.

Mijn moeder liep bezorgd rond met zakken ijs en zei zachtjes:

'Elsa heeft een nachtmerrie.'

Meteen ijlden mijn broers met een berouwvol gezicht naar mijn bedje. Maar toen ze mijn hese stem